

[Hauge.]

saaledes som Bankens Forhold var, og den Meddelelse, der blev givet Udvalget om Ministeriets Hensigt ved Fastsættelsen af Lønningerne, kunde kun betragtes som en Meddelelse, der skulde tages til Efterretning. Det daværende Bankraadsudvalg havde ingen Myndighed og fik ingen Myndighed, og det var kun undtagelsesvis, at den paagældende Minister kom i Bankraadsudvalget for at give en eller anden Meddelelse, som vi kunde tage til Efterretning, og kun i visse Tilfælde, hvor han skønnede, at det var rart at have en rent formel Tilslutning; saa kom han og bad om den.

Dahlgard: Jeg har med nogen Undren hørt den højtærede Handelsminister hele Tiden foretage Sammenligning mellem Bankraadsformandens Godtgørelse og Departementschefens Godtgørelse. Jeg forstaar ikke, hvilken Forbindelse der overhovedet er mellem de to Ting, og hvilken Grund der er til at drage Parallel derimellem.

Dernæst maa jeg sige til den højtærede Minister, der stadig fastholder, at de Meddelelser, man har givet det politiske Firemandsudvalg, var Meddelelser, som man fik Bekræftelse paa og Tilslutning til, at den højtærede Minister maa erindre, at i dette Øjeblik er det bestridt af tre Partiernes Ordførere og bestridt af et af Medlemmerne af det paagældende Udvalg. Og naar den højtærede Minister stadig fastholder, at dette Firemandsudvalg endogsaa skulde have givet Tilslutning til Departementschefens nuværende Stilling som Medlem af og Formand for Afviklingskassen, saa siger jeg, at det kan selvfølgelig ikke være rigtigt, og jeg kan ogsaa anføre en Tildragelse, hvoraf enhver vil forstaa, at det ikke kan være rigtigt. Under Forhandlingerne, der fandt Sted i Sommeren 1927 her i Tinget, udtalte daværende Medlem af Folketinget Hr. Zahle, som har været det radikale Venstres Repræsentant i det paagældende Firemandsudvalg, angaaende hele dette Spørgsmaal om Departementschefens Stilling overfor Landmandsbanken følgende:

„Hvis det Rygte er rigtigt, at det skal være Nationalbankdirektør Green og Departementschefen i Erhvervsministeriet, som skal sidde i dette Udvalg, maa jeg saa i al Beskedenhed have Lov til at give den højtærede Minister et Raad: Behold Deres Departementschef i Deres Ministerium, og lad ham ikke gaa udenfor Gærdet og ikke over til den anden Part. Det er i højeste Grad uheldigt, naar de Embedsmænd, som skal staa til Raadighed for Ministeren,

være hans nærmeste sagkyndige Raadgivere og Medhjælp, engageres paa anden Maade i Sagerne, for saa gaar det specielle let forud for det almindelige, Interessen for det særlige Hverv kan let tage Magten fra vedkommende — maaske ganske ubevidst for ham —, saaledes at han ikke bliver den aldeles uhildede Raadgiver for Staten og Ministeren, som han burde være. Der ligger en Fare i dette, at Departementschefen i et Ministerium gaar udenfor Statens Kontor og giver sig til at beskæftige sig med Sager, hvis Afgørelse skal behandles i Ministeriet og andetsteds.“

Nu spørger jeg: Er der nogen, der tror, at den Mand, der har sagt dette i Sommeren 1927, tre Fjerdingaar efter skulde sige lige det stik modsatte i Firemandsudvalget? Det tror jeg ikke, nogen her i dette Ting vil tænke sig Muligheden af. Derfor kommer den højtærede Minister til at opgive den Paastand, som her er fremført.

I øvrigt havde den højtærede Ministers sidste Replik den Interesse, at han gav Udtryk for, at han agtede at bevare Departementschefen i denne Stilling og ikke tænkte paa at fritage ham for det Hverv, som en tidligere Minister har paalagt ham. Med andre Ord, den højtærede Ministers Replik gav Udtryk for, at han agtede at handle mod den Opfattelse, som der er Enstemmighed om i Finansudvalget, og efter en Opfattelse, som i Dag ingen Støtte har faaet i dette høje Ting.

Maa jeg saa endnu sige et enkelt Ord angaaende Ministerens Udtalelse vedrørende Banklovens § 13. Det er jo ikke nogen interesseløs Sag, det er en Sag med overmaade vide Konsekvenser. Den højtærede Minister sagde, at man havde fra Handelsministeriet gennem den Bekendtgørelse, der er udsendt i 1921, givet Bankerne fuld Besked angaaende Spørgsmaalet om Fortolkningen af Banklovens § 13, 3die Stykke. Deri kan jeg ikke være enig med den højtærede Minister. Man har i denne Bekendtgørelse af 1921 selvfølgelig givet Bankerne fuld Besked om, hvilke Indberetninger der skal ske fra Bankerne hvert Aar ved deres Regnskabsafslutning, og hvilke Skemaer der dertil skal anvendes, og af disse Skemaer — deri kan jeg give den højtærede Minister Ret — synes det at fremgaa, at man paa disse Indberetninger kun tænker sig at medtage som Værdipapirer de almindelige offentlige Obligationer og Aktier, men den højtærede Minister har ikke Lov til at sige, at der er givet nogen Meddelelse om, at Paabudet i Banklovens § 13, 3die Stykke, om, at i Regnskabet skal Værdipapirerne optages efter